

Ο φιλάργυρος αγάς (Θα μπορούσε να είναι ...) (Σάββας Ηλιάδης, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 13, 2019

Κάποτε ο Μεμής Αγάς, ένας άνθρωπος πολύ φιλάργυρος, αρρώστησε βαριά. Η γυναίκα του φώναξε αμέσως τον γιατρό, για να δει τι είχε. Εν τω μεταξύ ο Μεμής Αγάς έστειλε κρυφά τον εγγονό του, να φωνάξει τον γέροντα Ιμάμη.

Έπειτα από λίγο ο Ιμάμης και ο γιατρός βρίσκονταν στο δωμάτιο του Μεμής Αγά. Ο Μεμής Αγάς ρώτησε πρώτα τον γιατρό πόσο θα στοιχίσει η θεραπεία του, επισκέψεις και φάρμακα μαζί. Ο γιατρός του είπε ότι η αρρώστια του ήταν πολύ βαριά και ότι η θεραπεία του θα στοίχιζε τουλάχιστον 200 έως 250 γρόσια. Γύρισε έπειτα προς τον Ιμάμη και τον ρώτησε πόσο θα στοίχιζε η κηδεία του, αν τυχόν πέθαινε. Ο Ιμάμης του είπε ότι θα στοίχιζε 40 γρόσια. Τότε λοιπόν, γύρισε ο Μεμής Αγάς προς τον γιατρό και του λέει:

Είσαι ελεύθερος, γιατρέ, δεν έχω ανάγκη από τις υπηρεσίες σου. Όπως βλέπεις από αυτήν την υπόθεση, προτιμώντας τον Ιμάμη, κερδίζω τουλάχιστον 160 γρόσια!

(Διάπλασις των Παίδων, Ιανουάριος 1934)

Θα μπορούσαμε να μεταφέρουμε τον παραπάνω μύθο στο σήμερα και να παραλληλίσουμε τα πρόσωπά του και τις ενέργειές τους με αυτές που ξεδιπλώνονται τις τελευταίες δεκαετίες στην πατρίδα μας, κάνοντας μερικές σκέψεις.

Μεμής αγάς θα μπορούσε να είναι ο ελληνικός λαός. Εμείς, που λησμονήσαμε τον υγιή τρόπο ζωής που μας πρόσφεραν οι γενεές των από αιώνων προγόνων μας και στραφήκαμε αποκλειστικά στην εξ Εσπερίας εφορμήσασα υλιστική απόλαυση της ζωής.

Ζήσαμε σαν αγάδες πραγματικοί. Δεν ακούσαμε την πιστή σύζυγο και μητέρα μας, την Εκκλησία με την λεβεντογέννα ρωμαίικη Παράδοση και Ιστορία της και τα φρόνιμα παιδιά της, τους αγίους και τους ήρωές της. Δεν ακροαστήκαμε και δεν σεβαστήκαμε την διαγεγραμμένη ιστορική πορεία του Γένους μας. Απαρνηθήκαμε την κοπιώδη ατραπό της αρετής και προτιμήσαμε να ακολουθήσουμε αφελώς την λεωφόρο του δυτικού και προτεσταντίζοντος ευδαιμονισμού. Πιστέψαμε στις υποσχέσεις των εξ Εσπερίας «φίλων» του και δεχτήκαμε την πρόκληση.

Έτσι, παραζαλισμένοι από το πνεύμα του υλιστικού, μηχανιστικού ευδαιμονισμού, πέραμε στην παγίδα και μπήκαμε στον θανατηφόρο χορό της κατανάλωσης. Ξοδεύαμε όμως από αυτά που δεν ήταν δικά μας και σκορπούσαμε από αυτά που δεν μας ανήκαν. Όταν ήρθε η κατάλληλη ώρα, ήρθαν οι «φίλοι» μας και ζήτησαν πίσω τα χρεωστούμενα. Έβαλαν μάλιστα δικούς τους έμπιστους ανθρώπους στην εξουσία, για να φέρουν εις πέρας επιτυχώς την επιχείρηση. Επιβλήθηκαν, με ανίερες προφάσεις, οδυνηρές περικοπές σε χρήματα και σε κάθε αγαθό και αφού αρχίσαμε να νιώθουμε την στέρηση βαθιά στο πετσί μας, αρρωστήσαμε βαριά. Πέραμε σε βαθιά κατάθλιψη.

Σύζυγος και μητέρα θα μπορούσε να είναι η αγία Εκκλησία, η Ιστορία και η Παράδοσή μας. Με αγάπη και μειλιχιότητα η καλή και ταπεινή σύζυγος και μητέρα παρακολουθούσε όλη αυτήν την πορεία των δικών της παιδιών. Δίδασκε, συμβούλευε, καθοδηγούσε τους καλοπροαίρετους και όσους ήθελαν να παραμείνουν στην ασφαλή και σωτήρια ατραπό της. Επιστράτευε μάλιστα τους γιατρούς της και τα ιατρικά της μέσα και φάρμακα (Λατρεία, Μυστηριακή ζωή, πνευματικούς οδηγούς, διδασκάλους, βιβλία και άλλα μέσα πνευματικά), για να θεραπεύσει από την ασθένεια αυτή όσο το δυνατόν περισσότερους. Αλλά, καθότι παραζαλισμένοι, μιλούσε «εις ώτα μη ακούντων».

Η κατάσταση ήταν δύσκολη και εμείς δεν αλλάζαμε νοοτροπία και δεν λέγαμε να βοηθήσουμε προς την κατεύθυνση αυτή. Πιστεύαμε πως οι «φίλοι» μας θα μας λυπηθούν. Όταν μάλιστα αρχίσαμε να νιώθουμε πως γεννιέται μέσα μας η επιθυμία της επιστροφής στα πάτρια μονοπάτια, διστάσαμε, φοβηθήκαμε, καθώς καταλάβαμε πως κινδυνεύαμε να χάσουμε την ψεύτικη αυτή ελπίδα και την χαρά της απόλαυσης της γλυκιάς ζωής. Έπρεπε πάση θυσία να μείνουμε μαζί με τους «φίλους» μας!

Γιατρός και τα 250 γρόσια θα μπορούσαν να είναι η Εκκλησία και η Παράδοσή της. Ο δρόμος για την αρετή είναι κοπιώδης. Ζητάει πολλά! Στοιχίζει, διότι ζητάει την απάρνηση του θελήματος και την υπακοή σε αρχές και νόμους ηθικούς και πνευματικούς. Βέβαια, εμείς ξεχάσαμε πως η θυσία και ο σταυρός είναι που θα φέρουν την αληθινή χαρά και την πραγματική απόλαυση της ζωής, αλλά και την ελπίδα της αιωνιότητας. Στοιχίζουν, αλλά ανταποδίδουν πλούσια, όχι μόνο ψυχικά αλλά οπωσδήποτε και υλικά. Εγγυημένος δε δωροδότης όλων αυτών είναι ο παντοδύναμος Θεός. Δεν τα προτιμήσαμε, εμείς, ο «αγάς» λαός και συνεχίσαμε να έχουμε στραμμένη την ελπίδα και το είναι μας προς τον Ιμάμη, τον αντιπρόσωπο του θανάτου.

Εγγονός θα μπορούσε να είναι τα εξαγορασμένα πρόσωπα της εξουσίας, αλλά και κάθε καλοθελητής συμφεροντολόγος Έλληνας προδότης. Αυτούς τους στείλαμε αγγελιοφόρους στην Ευρώπη, να φέρουν τους «φίλους» μας σύντομα για συμπάρασταση και υποστήριξη, μήπως και αλλάξουμε μυαλά με την επίσκεψη

του επιστήμονα γιατρού. Εργάστηκαν κρυφά και δόλια οι «εγγονοί» μας αυτοί (πάντοτε υπήρχαν οι «εγγονοί» στην ιστορία μας) και οι «φίλοι» έστειλαν εγκαίρως τα κατάλληλα πρόσωπα.

Ιμάμης και τα 40 γρόσια θα μπορούσαν να είναι οι δυτικοί «φίλοι» μας και τα θανατηφόρα δώρα τους. Χωρίς χρονοτριβή κάναμε τις διαβουλεύσεις με τον Ιμάμη και τον γιατρό με τα φτωχά και ισχνά ηθικά και πνευματικά κριτήρια που μας απέμειναν. Πέρασαν τόσα χρόνια και δεν θυμόμαστε τι μας έλεγαν οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας. Δεν θυμόμαστε ποιοι είμαστε και που πηγαίνουμε. Δεν διδάξαμε στα παιδιά μας ιδανικά και αρετή. Θυμόμαστε μόνο πως το εύκολο και ευχάριστο είναι το καλύτερο. Το ζήσαμε έντονα πρόσφατα και μας συνέχει ακόμη ψυχή τε και καρδιά. Το πρόσκαιρο και ηδονικό μαζί συνθέτουν την τελειότερη απόλαυση, τον μοναδικό σκοπό της ζωής μας. Ας χαρούμε εδώ και τώρα ό,τι μπορούμε. Ας κοιτάξουμε τον εαυτό μας, έστω κι αν μας μείνει λίγος χρόνος καλοπέρασης, παρά να μπούμε στον ζυγό και να αγωνιστούμε για κάτι που δεν είναι και σίγουρο πως κάτι θα κερδίσουμε.

Άγνωστο και αβέβαιο το μέλλον είπαμε, σύμφωνα και με το άσμα το λαϊκό: «μία είναι η ουσία, δεν υπάρχει αθανασία» και το αρχαίο απόφθεγμα: «εμού θανόντος, γαία πυρί μιχθήτω». Αγνοήσαμε τον ποιητή:

*«Χρωστάμε σ' όσους ήρθαν πέρασαν,
θα 'ρθουν, θα περάσουν.
Κριτές θα μας δικάσουν
οι αγέννητοι, οι νεκροί»*

και προτιμήσαμε τον Ιμάμη.

Και παραδοθήκαμε αυτοβούλως στα χέρια του θανάτου. Και καταλαβαίνουμε πως σβήνουμε σιγά σιγά, δίχως να έχουμε δυνάμεις αντίστασης σ' αυτές τις ισοπεδωτικές εξελίξεις. Και ρωτάμε ο ένας τον άλλον για το πώς καταστήσαμε έτσι και πού θα βρεθούμε τελικά! Όμως δεν θέλουμε να παραδεχτούμε πως από μόνοι μας χριστήκαμε νεκροί και μελλοθάνατοι. Νεκρό το παρόν μας, νεκρό και το μέλλον μας!

ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ ... ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ!

Κιλκίς, 12-1-2019